

Aaron

Aaron

Aaraon a avut patru fii: Nadab, Abihu, Eleazar și Itamar. Capitolul 8 și 9 din Levitic ne prezintă o expunere foarte interesantă, dar și solemnă, referitoare la consacrarea lui Aaron și a celor patru fii ai lui: ei au fost aduși în locul cel mai apropiat de prezența lui Dumnezeu din tot Israelul; nimeni nu dispunea de privilegiile care le-au fost acordate acestora. Prin tatăl lor, ei deveneau fii ai marelui preot, iar prin mama erau nepoți ai prințului lui Iuda, seminția regală. Capitolul 9 se termină cu punctul culminant al ceremoniilor consacrării care au durat opt zile: „Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea-de-tot și grăsi-mile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pământ.”

După niște sărbători atât de mărețe, este îngrozitor de trist să vedem în capitolul următor pe Nadab și Abihu aducând înaintea Domnului „foc străin.” Ce s-a întâmplat? „Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și ei au murit înaintea Domnului.” Judecând după versetul 9 din același capitol, s-ar putea presupune că ei se aflau sub influența alcoolului, dar nu este absolut sigur că așa s-a întâmplat. Ce judecată rapidă și teribilă s-a năpustit asupra unor oameni care se bucuraseră de cele mai înalte privilegii și care au îndrăznit apoi să se apropie de Dumnezeu în felul lor! Este ceva extraordinar să-ți vezi întâiul-născut, primul din fruntea șirului celor chemați să slujească în calitate de preoți ai Domnului, înlăturat într-o singură clipă.

„Și Aaron a tăcut.” O inimă de tată resimte o profundă simpatie față de Aaron, încercând să împărtășească ceva din durerea sa de atunci. Oare în timpul cât și-a ținut gura, gândul lui să se fi întors cu un an în urmă? Își aducea el aminte oare de momentul când fasona vițelul de aur din podoabele care i se aduceau? Ce exemplu pentru fiii săi! Să nu ne mirăm deci dacă ei s-au dovedit atât de neglijenți cu privire la gloria Domnului. Confruntat cu o asemenea nenorocire, orice tată s-ar simți răspunzător, într-o anumită măsură, de păcatul fiilor săi și de judecata care i-a urmat; de asemenea, la fel ca Aaron, el nu ar putea decât să-și plece capul, cu inima zdrobită dar supusă, și să tacă înaintea Domnului.

Citind istoria acestei familii, dobândim mângâieri alese, dar și avertismente solemne. Este frumos să-1 vedem pe Eleazar luând locul lui Aaron la moartea acestuia, să-1 urmărim de-a lungul cărții lui Iosua, apoi pe fiul său Fineas care a mers pe urmele tatălui și ale bunicului său (vezi Iosua 22). Demnitatea preoției s-a perpetuat, datorită lui Eleazar și Itamar, atât timp cât a ținut preoția „după rânduiala lui Aaron”; acum a venit un alt Mare Preot, dar nu după rânduiala lui Aaron, ci după aceea a lui Melhisedec, care este fără cusur.

Numai harul lui Dumnezeu este acela care i-a conferit lui Aaron o misiune de asemenea importanță și care l-a făcut apoi să găsească bucurie și binecuvântare în fiii și nepoții săi, în ciuda gro-zavului său păcat. Noi avem același Dumnezeu și același har pe care putem conta, în ciuda tuturor slăbiciunilor noastre.